

Zalán Tibor

Kaland a Nagy Családerdőben

HANGOK:

Dani – intézetes kisfiú
Holdherceg
Családi manó
Sajtár Bence – kutya
Gombol – jószágmanó
Rombol – gonoszságmanó
Pentaton – békességmanó
Kakofon – békétlenségmanó
Böffentő Sárkány
Elektromos Sziporkahiéna
Szív
Családkötő Tündér
Holdparipa
Nevelőtanáár

Lefekvés előtti hangok egy nevelőintézeti hálószobában, ahol alsó tagozatos kisfiúk vannak. A gyerekhangok közé időnként felnőttek felszólításai szűrődnek, „*tessék már lefeküdni*”, „*igyekezzünk azzal a mosdással*”, „*reggel, persze, majd nem akarózik felkelni*”. Lassan elcsendesedik a hálóterem.

NEVELŐTANÁR – Mindenki mondja el magában az esti imát!

Imaszerű morgás a hálóteremben. Dani is hozzákezd az esti imájához.

DANI – Te Istened, rossz Istened, nem csukódik be a szemem, a tiéd sincs nyitva, anyád, amíg alszom ne nézz le rám! (*Hosszabb szünet.*) Ne vigyázz a szüleimre... sem az én kistestvéremre... (*Röhögni kezd.*)

ÁGYSZOMSZÉD 1 – Maradj már, megint nem lehet tőled aludni!

ÁGYSZOMSZÉD 2 – Egyfolytában hőzöng, aztán meg nyarvog, ha elkenjük a száját!

ÁGYSZOMSZÉD 3 – Biztos azért ilyen hülye ez a Dani, mert nincsenek is szülei neki... Egy látogatásra sem jöttek még el hozzá...

ÁGYSZOMSZÉD 2 – Akkor meg minek vartyog, ha nincsenek is neki... szülei se? Az apja meg már meg is halt...

ÁGYSZOMSZÉD 3 – Úgy adták be már az előző intézetbe is, hogy nem is ismerte őket. Még szopós baba volt.

ÁGYSZOMSZÉD 1 – Honnan tudod te meg?

ÁGYSZOMSZÉD 3 – Tudom. A nevelő mondta. Tök lelencgyerek, még intézetisebb, mint mi. Fogták, és kirakták egy kuka mellé... honnan tudták egyből, hogy oda való...?

ÁGYSZOMSZÉD 1 – Bennünket haza fognak vinni a szüleink, ha felnövünk. Ezt meg nem, felnőttként is intézetis marad. Itt fog elrohadni.

DANI – Nem igaz! Nekem vannak szüleim... Meg kistestvérekém... És ha megnövök, engem is haza fognak vinni! Lehet, hogy már előbb is. Szemetek vagytok!

ÁGYSZOMSZÉD 1 – Befogod a szádat, vagy akarsz egyet, kölök...?

DANI – Nagy a pofátok, de egyszer megnövök majd én is...

ÁGYSZOMSZÉD 3 – Adjunk a kis szarosnak, tanulja meg, hogy nincs visszafőzés a nagyobbaknak!

ÁGYSZOMSZÉD 1 – Gyertek, adjunk neki. Ez még imádkozni se szokott rendesen!

Verekedészaj, aztán sírás átszivárgása a hangokon. Belép egy nevelőtanárr. Hirtelen elcsendesedik minden.

TANÁR – Ki volt az? Halljam, ki hangoskodott itt az előbb? Senki? Ezt nevezem bátorságnak. Gondom lesz rá, hogy reggelig ne felejtjük el a dolgot. Holnap látogatás, manók, de legtöbben meg sem érdemlitek! Akihez nem érkezik senki, jön velem a kertbe, falevelet takarítani, hogy ne unatkozzon. Ha meg nem lesz azonnal kuss, akkor azt is viszem falevelet szedni, akit beszéden kapok, akár jönnek hozzá, akár nem.

HANGOK – Akkor csend legyen! Fogjátok már be! Én látni akarom anyukámat! Beverem a pofáját annak, aki nem hagyja abba...

DANI – Holnap látogatás... És hozzám megint nem jön senki... Mehetek falevelet takarítani a kertbe ezzel a görénnyel... Lehet, hogy nem tudja az anyukám, hogy itt vagyok... és keres, és nem talál... lehet, hogy el sem viszi neki soha a Mikulás a leveleimet... de hát az anygalkák se? Ezt már nem hiszem. Füttyölök rád, anya, lehet, hogy nem is vagy, ne is gyere, ne is próbálj meglátogatni, füttyölök rád, hallod? *(Füttyülni kezd.)*

ÁGYSZOMSZÉD 1 – Megint kezded, te kis szaros? Nem volt még elég? Miattad mehetünk majd falevelet kaparászni... Azért, mert nincsen apád, meg nem látogat az anyád, nekünk még van... és látogat... Akarod, hogy megint elverjünk? Nem volt még elég?

DANI – Befelejtem. Elég volt. Éppen elég volt.

Az ablak párkányán megjelenik Holdherceg, Dani megijed tőle.

DANI – Jaj! De megijedtem!

HOLDHERCEG – Mítől ijedtél meg, Dani?

DANI – Éppen tőled. Felnézek, és itt ülsz az ablakpárkányomon. Hogy kerültél ide... ilyenkor?

HOLDHERCEG – Leszánkáztam hozzád egy holdsugáron. Ilyenkor van fent az égen a hold.

DANI – Holdsugáron? Nekem te csak ne mesélj! A végén még azt fogod belém dumálni, hogy az égben laksz!

HOLDHERCEG – Igen. Ott lakom. Az égben.

DANI – Akkor neked kétszer is nagyon jó. Egyszer, mert az égben laksz, és egyszer, mert nincsen eszed, hogy ilyeneket beszélsz.

HOLDHERCEG – Így is lehet mondani.

DANI – Eláruod végre, hogy ki vagy?

HOLDHERCEG – Hm! Csak nézz végig rajtam. Na, nézz meg jobban! Ezüst a hajam, ezüst a szakállam, ezüst a ruhám, még a por is ezüst az ezüstcsizmámon. Hát ezek után sem esett le a tantusz? Én vagyok a Holdherceg, te mafla. Ne mondd már, hogy még soha nem olvastál rólam?

DANI – Miféle Holdherceg? Öregem, én még nem olvastam rólad soha. Légy erős, én nem szoktam olvasni. És most hiába várod, nem ígérem meg, hogy ezentúl szokok. Nem szokok. Minek olvassak? Az a sok könyv csak mind hazugság... Nem dőlök be egynek sem. Egyébként, tényleg hozzám jöttél? Mit bólogatsz annyira? Hiszi a piszi, hogy hozzám.

HOLDHERCEG – Hiába próbálsz utálatoskodni, hozzád jöttem. Meghallottam odafönt, hogy sírsz.

DANI – Én? Te engem összetévesztesz valakivel. Én aztán nem sírtam... Na jó... Legfeljebb... csöndben egy kicsit... annyira csöndben, hogy senki nem hallhatta meg... úgyhogy, semmi közöd hozzá... hogy ott legbelül volt sírás... egy kevéske. Mindenki azt gondolta, hogy röhögök. Én is azt gondoltam... ha jobban meggondolom... tényleg röhögtem...

HOLDHERCEG – Én viszont éppen azt hallottam meg, hogy sírsz. Halljuk, miért sírtál?

DANI – Már mondtam. Jobban meggondoltam, és rájöttem, hogy röhögtem. Azon röhögtem... hát nem röhejes... képzeld, holnap látogatás van az intézetben, és hozzám megint nem jön el az anyukám. Mondom neked, tiszta röhej! Megszakadok a röhögéstől. Megint nem jön el.

HOLDHERCEG – Nem túl humoros, de ha te úgy gondold... És miért nem jön el?

DANI – Nem tudom. Soha nem jött még el. Ez egy ilyen anya. Biztos nem olyan eljövős, mint a többi. Minek is jönne? Hogy hozzon ezt-azt? Nem kell nekem semmi. Megvagyok én anélkül is, hogy hozna nekem ezt-azt. Van itt mindenem...

HOLDHERCEG – Biztos vagyok benne, hogy megvagy. Nem is lenne jó, ha kapnál tőle csokit... Ha megsimogatná a hajadat...

DANI – És ha jó lenne? Mit izélsz, mondom, hogy nem szokott eljönni hozzám. Akkor meg, mit izélsz?

HOLDHERCEG – Ha ő nem jön hozzád, menj el hozzá te!

DANI – Én? Van eszemben! Erre még csak gondolni se akarok... hogy én... magamtól... soha nem jutott volna az eszembe... de, hogy így mondd most... lehet benne valami. Végső soron elmehetnék, de hogyan mehethék el? Nem tudok kimenni innen. Baromira be vannak zárva az ajtók. Éjszaka van, ember... églakó!

HOLDHERCEG – És ha be vannak zárva az ajtók? Akkor menj az ablakon keresztül!

DANI – Te megőrültél! Mindjárt láttam, hogy nincs ki a négy ezüstkereked. Nem tűnt még fel, hogy a harmadik emeleten vagyunk?

HOLDHERCEG – Ja, hogyha félsz, ne is indulj el!

DANI – Na, ne csináld a feszültséget... Biztos lehetsz benne, hogy nem félek. Azért, bocsi, ha mégsem szeretnék leperecelni a harmadikról a kövezetre! Inkább segítenél, mint hogy hülyeségekre biztatsz!

HOLDHERCEG – Mit gondolsz, miért jöttem, ha nem segíteni? Idenézz!

DANI – Jé, ettől hülyét kapok! Két kék holdsugár. De szépek!

HOLDHERCEG – Az egyik a tiéd. Neked adom.

DANI – Nekem adod? Az enyém? Szóval nekem... Látom, csak átvész. Egyébként, mit kezdjek én egy kék holdsugárral?

HOLDHERCEG – Üljl rá, és utazz el rajta valahová.

DANI – Üljek rá?

HOLDHERCEG – Üljl rá, mondom. Ő lesz a lovad mostantól.

DANI – Nem rossz. Saját lovam van, ráadásul kék holdfényből. Egye rák! Kár, hogy ezek a nagy pofájú fickók itt körben nem látják a lovat. Ráültem. Hova fog vinni?

HOLDHERCEG – Ahová menni akarsz.

DANI – Nem akarok sehova se menni... Azaz, akarom mondani... na, neked megmondom... az anyukámhoz...

HOLDHERCEG – Ha hozzá akarsz menni, akkor az anyukádhoz fog vinni.

DANI – Nem jó! Meglátanak útközben a nevelők! Tudod mi jár itt szökésért? Ne tudd meg!

HOLDHERCEG – Ne aggódj, nem látnak meg. Te most láthatatlan vagy.

DANI – Nem hiszek neked. Olyan nincs.

HOLDHERCEG – Kár. Akkor megyek is.

DANI – Várj, próbát teszek. Megcsavarom a fülét ennek a kötözködős Nováknak. Ha tényleg nem lát, akkor nem is tud elverni.

ÁGYSZOMSZÉD 2 – Ki volt az? Te voltál?

ÁGYSZOMSZÉD 1 – Dugulj már el, Novák! Mi voltam én?

ÁGYSZOMSZÉD 2 – Akkor te voltál, piszok!

ÁGYSZOMSZÉD 3 – Mi a fenét akarsz? Aludj, mert leverek egyet.

ÁGYSZOMSZÉD 2 – Lehet, hogy csak álmodtam... Mintha valaki megcsavarta volna az orromat. Még fáj is. Na, mindegy. Ilyenek ezek az álmok. Még fáj is... Most meg a lábamra taposott... Én meghülyültem... inkább alszom...

DANI – Most már hiszek neked. Nem látott meg egyik sem. Akkor, szép sorban, megcsavarom a másik kettő orrát is, amiért az előbb elverték.

HOLDHERCEG – Csak csavargasd! Fecseired el orrcsavargatásra az időt! Reggelre ugyan vissza kell érned, de te csak csavargasd a többiek orrát.

DANI – Igaz is. Majd megcsavarom az övékét később. Na, hogy kell elindulni?

HOLDHERCEG – Egyszerű. Csak annyit mondj, hogy indulás. És gondolj arra, hová szeretnél eljutni!

DANI – Ez jó. Indulás... Anyukámhoz! Jaj, már repülünk is... juj, nagyon félek... jaj, hiszen ez olyan jó... nem is hiszem el, repülök... repülök...

Repülnek az éjszakai égben.

*Szállok, holdsugáron szállok,
szállok, anyukámhoz szállok,
végre én is hazaérek,
mindjárt testvéremhez bújok. –*

*Szállok, holdsugáron szállok,
végre anyukámhoz érek,
szállok, testvéremhez szállok,
és majd anyukámhoz bújok.*

DANI – Milyen szép innen a világ... És milyen kopár és csúnya ott lenni!

HOLDHERCEG – Tévedsz, Dani! A világ lent is szép, csak onnan ezt nehezebb látni.

DANI – Élnél te is a gyermekotthonban, majd másként beszélnél.

HOLDHERCEG – Igaz. De most törődjünk az utazásoddal! Mindjárt megérkezünk.

DANI – De biztos láthatatlan vagyok?

HOLDHERCEG – Igen, de...

DANI – Mi az, hogy igen, de? Most láthatatlan vagyok, vagy sem?

HOLDHERCEG – Az emberek nem láthatnak. De a varázslatos lények, a mesefigurák, mint például én is, látni fognak, és te is látni fogod őket.

DANI – Hát közöttünk éltek mindig, ti szépséges árnyalakok, mesefigurák?

HOLDHERCEG – Úgy bizony. És néha bele is avatkozunk az életetekbe.

DANI – Jót tesztek vagy rosszat?

HOLDHERCEG – Jót is, rosszat is. Az attól függ.

DANI – Mitől?

HOLDHERCEG – Majd rájössz magadtól is.

DANI – Lassul a holdfényparipa. Biztos megéhezett.

HOLDHERCEG – Megérkeztünk. Isten áldjon, Dani!

DANI – De... na ne... csak nem akarsz magamra hagyni... pont most...

HOLDHERCEG – Nekem csak eddig tartott a küldetésem.

DANI – Mit kell ilyenkor mondani? Köszönöm... De csöppet sem szép, hogy magamra hagysz... ebben a helyzetben...

HOLDHERCEG – Nem hagylak magadra. Eddig egyedül voltál. Most már tudod, hogy én is veled vagyok, ha nem is leszek melletted mostantól. Boldogulsz te egyedül is. Ha pedig szorult helyzetbe kerülnél, gondolj rám, és kérdezd meg magadban, én mit tennék a helyedben. Na, menj be a házba... bátran.

DANI – Hol? Zárva az ajtaja.

HOLDHERCEG – Ha láthatatlan vagy, igazi tested sincs. Át tudsz jutni falon, kövön, fán, vízen...

DANI – Ha láthatatlan vagyok, igazi testem sincs. Át tudok jutni kövön, falon, vízen, fán... Hát jó, átmegek. Te pedig mehatsz vissza az égbe, ne tátsd itt a szádát! Boldogulok egyedül is... Nem is félek annyira. Át a falon... sikerülni fog. Ó, itt egy igazi család. Egy szép és szomorú asszony ül az asztalnál, biztosan ő az anyám. Csókolom, édesanyám, Dani vagyok, a fiad. Nem hallja. És nem is lát. Megérintem, és nem is érzi. Csak ül, és szomorú. Ne szomorkodj, édesanyám, minden rendbe fog jönni. És csöppet sem haragszom, hogy nem látogattál meg egyszer sem, mióta az otthonban élek. Nem hallja ezt sem. És nem is lát. Ez a vézna kisgyerek, aki mellette ül, biztosan az öcsém. Szia öcskös! Szerencsés vagy, hogy téged nem dugtak be egy nevelőotthonba! Jobb is így, én vagyok a nagyobb, nekem kell a családot eltartani... mármint azzal, hogy rám nincs gondja anyáknak. Aztán, megbecsülöd-e magadat? Ez se válaszol. Ez se lát. Ez se hall. Ez se érez. Kár... Na, de az ki ott? Az a veres orrú, szőrös fülű, gubancos hajú, görbe lábú, púpos hátú, dültet szemű, rozszant figura? Remélem nem te vagy az új apukám, kotorek!

CSALÁDI MANÓ – Vigyázz a szádra, te kis intézetis! Én a családi manó vagyok. Én vigyázok arra, hogy a családban minden rendben legyen. Takarodj innen, amíg szépen kérlek!

DANI – Ez aztán szépen volt kérve. Te vagy a családi manó?

CSALÁDI MANÓ – Nem hallasz a füledtől? Én hát. Ki más. Nem látsz a szemedtől? A legpipecebb családi manó vagyok, aki csak családi manó lehet.

DANI – Na, Dani, ezt a pöffteggombát jól kifogtad... És, ha szabad kérdezni, miért kell innen eltakarodnom?

CSALÁDI MANÓ – Mert nem tartozol a családhoz.
DANI – Én anyukám nagyobbik fia vagyok.
CSALÁDI MANÓ – Csak voltál. Beadott egy intézetbe. Azóta az intézet az anyukád. Hagyj bennünket békén.
DANI – Te tudod, miért adott be az anyukám intézetbe?
CSALÁDI MANÓ – Mert én ezt javasoltam neki. Punctum.
DANI – Szóval te voltál, te gazember?
CSALÁDI MANÓ – Beszélj velem szebben, mert én vagyok a családfő.
DANI – Akkor már értem, miért volt ilyen sanyarú eddig az életem. Te tetted tönkre.
CSALÁDI MANÓ – Egy családi manó mindig csak jót cselekszik. Legalábbis azt kell cselekednie.
DANI – És te meg vagy győződve róla, hogy jót cselekedtél, amikor az anyukámmal bevitetted az intézetbe?
CSALÁDI MANÓ – Meg én. Nem volt veled gondja, beadott, onnantól kezdve élt, mint hal a vízben.
DANI – És soha nem sírt?
CSALÁDI MANÓ – Dehogynem. Az elején nagyon sokat sírt. Olyankor hátba vágtam, és abba-hagyta.
DANI – Te hátba vágtd az anyámat?
CSALÁDI MANÓ – Hátba én. Mit bögött annyit utánad.
DANI – Nahát, hogy te milyen gonosz és utálatos manó vagy!
CSALÁDI MANÓ – Az neked mindegy. Takarodj, mert kikaparom a szemed, megbabonázom a kezed, leszárítom a lábad, kitepkedem a hajad...
DANI – Megyek már, megyek. Szia, anyu... kár, hogy nem láttál... szia, öcskös, becsüld meg magad... azért jó, hogy legalább én láthattalak pár pillanatra titeket...
CSALÁDI MANÓ – Menj már, mert ha görcsöt küldök mindkét kezedbe, akkor aztán óbégathatsz!
DANI – Megyek, megyek...
CSALÁDI MANÓ – És vissza se gyere, mert nem felelek magamért! Nekem első a család biztonsága.
DANI – Megyek már, ne lökdöss... A család biztonsága... pont neked... engem meg kitoloncolsz a saját családomból... Te nem is vagy családi manó! Te egy gonosz manó vagy! Egy dög!
SAJTÁR BENCE – Nem gonosz ő, csak szerencsétlen. Amúgy pedig, dögnék dög.
DANI – Ne szólj bele! Ki szólt bele? Hol vagy?
SAJTÁR BENCE – Itt vagyok, a lépcső alatt. Én sem jártam jobban, mint te. Én is családtag-nak számítottam, de amikor megszületted, történt valami, és ugyanarra a sorsra jutottam, mint te. Kikergettek a házból, azóta itt kell meghúznom magam a lépcső alatt télen-nyáron.
DANI – Szóval, te is egy kivert kutya vagy?
SAJTÁR BENCE – Úgy-úgy, még náladnál is kivertebb kutya, illetve kutyább kivert, mert ugye, születésem szerint kutya lennék, s ha bemutatkozhatom, Sajtáros Bence, törzskönyvezetlen korcshoz van szerencséd.
DANI – Én meg Dani vagyok, az intézetis kisgyerek. Azt hiszem, engem sem törzskönyveztek, tehát én is korcs vagyok.
SAJTÁR BENCE – Azt gondolom, jobb csillagállásnál te lennél a gazdám. De örülök, hogy megismerhettelek.
DANI – Miféle történetről beszéltél az előbb?
SAJTÁR BENCE – Szomorú történet, még el sem kezdem, máris könny szökik a szemembe. Ebben a házban nem is olyan régen egy boldog család élt. Te épp akkor születted meg, mindenki örült neked, még élt az apád is. Én bent laktam a konyhában, minden lehullott falatot én kaptam meg, nekem adták a sütemény szelét, én rágtam el a legszebb csontokat, megkínálták a húsvéti kocsonya zsírosabb részeivel...
DANI – Talán, ha a részleteket elhagyhatnánk...
SAJTÁR BENCE – Igaz is, kissé fecsegő lettem itt a lépcső alatt, nagy magányomban... Csak szólj rám, kicsi gazdám, és én befogom a számat.
DANI – Ne a szád fogd be, Sajtáros Bence, hanem a történetet fogd rövidebbre!
SAJTÁR BENCE – Megpróbálom. Történt, hogy erre utazott a Családtörő Tündér. Betért hozzánk azzal az ürüggyel, hogy nagyon megszemjázott. A mi családi manónk, aki akkor a legszebb és legokosabb és legszeretettelőbb manó volt szerte a vidéken, nem ismerte föl az ellenséget, adott neki inni cukros vizet, amit nem szabad adni a Családtörő Tündérnek, mert azzal növeled az erejét, de még szállással is ellátta. Éjszaka aztán a Családtörő Tündér búbája alá vonta a családi manót, aki

reggelre elvadultan ébredt fel, addig szekálta édesanyádat, aki nem tudott erről a látogatásról és átváltoztatásról, hogy téged beadott az intézetbe, engem meg kikergetett a ház elé, a lépcső alá.

DANI – És az édesapám? Ő miért nem állt a sarkára?

SAJTÁR BENCE – Akkor már nagyon beteg volt. Nem tehetett semmit, elveszte erejét a láz és a betegség.

DANI – Akkor most már mindig így kell ennek lennie? Hogy én az intézetben, te pedig a lépcső alatt, anyukám nem jön a látogatásokra...

SAJTÁR BENCE – Alighanem. Hacsak...

DANI – Hacsak? Mit hacsak! Ki velem, mert megrángatom a füledet!

SAJTÁR BENCE – Csak semmi heveskedés, mondom én magamtól is. A megoldás a Családkötő Tündér. Őt kell megkeresned, ő képes visszaváltoztatni a családi manót, és visszaállítani a családok békéjét.

DANI – Hol találom a Családkötő Tündért?

SAJTÁR BENCE – Azt senki sem tudja, de mindenki nagyon szeretné megtudni. Mindenki keresi, de aki megtalálja, olyan boldog lesz a megtalálásától, hogy menten elfelejti, hol kereste, és főleg hol találta meg.

DANI – Bár már ott tartanánk.

SAJTÁR BENCE – Azon felül, van még egy nehezítés. A Családkötő és a Családtörő Tündér ugyanott, a Nagy Családerdőben lakik. Az erdő teli van különféle manóval. Egyik manó rosszat cselekszik, a másik meg jót. Sokakat eljlesztenek a Családkötő Tündérhez vezető útról... sokakat tévútra vezetnek... elvételük velük a házszámot, szóval, a végén a rossz tündérhez csöngetnek be, és akkor aztán végleg vége a családnak.

DANI – Ha ilyen sokat tudsz, gyere velem, együtt keressük meg a Családkötő Tündért.

SAJTÁR BENCE – Nem lehet. Mindenkinek egyedül kell elindulnia, megkeresni őt, és egyedül kell megtalálnia is.

DANI – Jópofa vagy! Egyetlen éjszakám van arra, már annyi sem, hogy megtaláljam, te megtalálj meg talányokban beszélés velem. Szégyellj magad, Sajtáros Bence, ezt úgy is mondom, mint a gazdád, hogy szégyellheted magad!

SAJTÁR BENCE – Szégyellem is. De azért nem nagyon. Mert tudd meg, én is elindultam valamikor, hogy megkeressem a Családkötő Tündért, de bizony a falu határánál nem jutottam tovább. Ott elfáradtam, meg is éheztem, visszafordultam dolgavégezetlenül. Nem kutynak való feladat a családgyesítés.

DANI – Én pedig kutya legyek, ha nem próbálom meg. De hogyan fogjak hozzá a tündér megkereséséhez? Mit is mondott a Holdherceg? Kérdezzem meg magamban, ha bajba kerülök, ő mit tenne a helyemben! Nos, Holdherceg, megkérdezlek, mit tennél a helyemben?

HOLDHERCEG – Hívnám a holdfényparipádat, hiszen kaptál tőlem egyet, felpattannék a hátára, és megmondanám neki, hogy hova menjen.

DANI – Igazad van! Kösz a segítséget! Kék holdfényparipa, jelenj meg előttem!

SAJTÁR BENCE – Azt a kutyamáját! Micsoda kék ló! És hogy dobokol! Az én kis gazdám meg felpattan a hátára, huszárok sem ülnek meg egyenesebben a paripájukat! Erre aztán büszke lennék, ha igaziból a gazdám lehetne!

DANI – Irány a Családkötő Tündér!

SAJTÁR BENCE – Elrepültek. Mintha repülők lennének. Mármint a kisgazdám. A ló meg szárnyak nélkül repül. Ilyet! Ilyet még nem is láttam, pedig már elég öreg vagyok... Igaz, hogy szárnyas lovat sem. De hát, ha repülni tud, akkor kellene, hogy szárnya legyen... Még ilyet! Kutya legyek, ha értem. Az vagyok. Mégsem értem.

A repülés hangjai.

DANI – Derék egy paripa vagy te, már régóta kellett volna nekem. Mennyit csavaroghattam volna éjszakánként... De mennyit! Néztem volna lent azt a rengeteg fényesség-szentjánosbogarat meg fénykigyót meg fénykalácsot... Messzire viszel még?

PARIPA – Már nem. Hamarosan a Nagy Családerdő széléhez érünk.

DANI – Miért csak a széléhez? Azt a parancsot adtam, hogy vigyél egyenesen a Családkötő Tündérhez.

PARIPA – Azért csak a széléhez, mert nekünk csak addig szabad mennünk. A Nagy Családerdő széléig.

DANI – És onnan?

PARIPA – Onnan egyedül kell menned.

DANI – Egy sötét erdőben... nekem... egyedül... keresztül...

PARIPA – Ahogy mondd.

DANI – Össze fogom csinálni magamat a rémülettől.

PARIPA – Még visszafordulhatunk...

DANI – Ne komiszkodj már, hogy fordulnánk vissza! Csak nem fogok megijedni egy sötét erdőtől?

PARIPA – Én is ezt gondolom. Nem lenne szabad megijedned.

DANI – Egy kicsit sem?

PARIPA – Egy kicsit sem.

DANI – Mi az a nagy, fekete, sötét ott a rengeteg földi fény között?

PARIPA – A Nagy Családerdő.

DANI – Ennek fele sem tréfa. Ebben a koromrengetegben kell nekem megtalálnom a Családkötő Tündért?

PARIPA – Ebben.

DANI – De mitől ilyen sötét?

PARIPA – Teli van fényel. De azokat is meg kell találnod benne.

DANI – Jópofa történet. Nem lenne egyszerűbb, ha a fényeket látnánk csak, és az árnyékokat kelne megkeresnünk?

PARIPA – Biztosan egyszerűbb lenne. De mire mennél vele? Nézd meg, az életben is mindig a fényeket látod, és közben folyton árnyékok közé jutsz. Itt meg fogod becsülni azokat a fényeket, amiket megtalálsz.

DANI – Brrr. Azért egy kicsit lehetne világosabb.

PARIPA – Megérkeztünk.

DANI – Máris? Nem tehetnék még egy kört?

PARIPA – Nem. Hamarosan letelik az éj, és neked még sok dolgod van hajnalig.

DANI – Hát persze. Butaságot mondtam. Köszönöm az utazást. Aztán, ha megint kellesz, kéznél légy ám, mert itt nagyok a távolságok, felétek... ebben az ébrenlét-álomlét világban...

PARIPA – Járj szerencsével, Dani, és a Családkötő Tündért találd meg!

DANI – Azon leszek! Na, menj már... Elment. Jobb is. Nem hallja, hogy vacognak a fogaim... Piszok sötét ez az erdő. Azt sem látom, hol van a bejárata. Belegondolni is rossz, mi vár odabent. Legalább egy elemlámpát hoztam volna! Holdherceg, te hogyan boldogulnál most?

HOLDHERCEG – Elindulnék befele.

DANI – De nem látok. Nincs nálam elemlámpa.

HOLDHERCEG – Jól csak a szívével lát az ember.

DANI – De szép... ha nincs is sok értelme.

HOLDHERCEG – Egy könyvben van benne. Fogadjunk, hogy ezt sem olvastad!

DANI – Nem hát. De el fogom olvasni, megígérem... mert tetszik. Úgy látszik, vannak szép könyvek is...

HOLDHERCEG – Minden könyv teli van szépséggel, csak meg kell találni bennük...

DANI – Tudom, mint a Nagy Családerdőben a fényt... Van mit tanulnom, míg rájövök arra, hogyan működik ez a világ, itt, körülöttem. Szóval, hogy is mondtad? Jól csak a szívével lát az ember... Lehet, hogy nekem nincs is szívem... Eddig még soha nem kellett semmire használnom... Nem érdekelt senkit...

HOLDHERCEG – Szíve mindenkinek van. Neked is. És azért van, hogy használj.

DANI – Hogy kell használni?

HOLDHERCEG – Erre magadnak kell rájössz.

DANI – Mindent egyedül... Mindenre magamnak kell rájössz... Miért van ennyire egyedül az ember a világban?

HOLDHERCEG – Nincs egyedül. A világ rengeteg dolgot felkínál neki, de ezekért nem mindig elég csak a kezünket kinyújtanunk.

DANI – Be is kell mennünk ezért a rengeteg dologért az erdőbe?

HOLDHERCEG – Én a helyedben már indulnék is.

Elindul. Az út során mindvégig valamilyen különös zene-zaj-zizegés hallatszik. Egészen addig a pontig, amíg el nem veszíti a hallását.

DANI – Indulok is. Na, szívem, világíts, vagy láss valamit, mert máris nekimentem valaminek.

ROMBOL – Nekem jöttél.

DANI – Attól tartok, igen. Bocsánat, kihez van szerencsém?

ROMBOL – Rombol vagyok, az erdei manó. Máris fordulj vissza, mert ha még egy lépést teszel, menten békává változtatlak.

DANI – Miért éppen békává, kedves Rombol?

ROMBOL – Nem vagyok kedves. Azért békává, mert ez jutott eszembe. Na, fordulsz, vagy átváltottassalak?

DANI – Csak egy kérdésre válaszolj, kedvetlen Rombol!

ROMBOL – Ez itt a Nagy Családerdő, nem pedig a tudakozó. Kérsz egy felest, mielőtt békává változtatnának?

DANI – Mit? Felest?

ROMBOL – Felest.

DANI – A feles az a szeszes ital, amit a nagyfiúk szoktak inni, és utána olyan csúnyán lesz ráncos az arcuk tőle?

ROMBOL – Az, az. Utána meg elfüstölünk egy spanglit.

DANI – Spanglit? Mi az a spangli?

ROMBOL – Bagó, te ostoba. Cigaretta.

DANI – Gyerekek nem isznak... meg nem is cigarettáznak...

ROMBOL – De békává változnak. Már mondom is a varázsigét.

GOMBOL – Megállj, Rombol, ne szegd meg az erdő törvényét!

ROMBOL – Már megint itt vagy, te szentfazék Gombol?

DANI – Akárki is vagy, a legjobbkor jöttél!

GOMBOL – Gombol vagyok, az erdei manó.

DANI – Ahogy jobban megnézlek benneteket... Hiszen... Ebben a derengésben nekem úgy tűnik... Teljesen egyformák vagytok.

GOMBOL – Pedig nem. Csak annak látszunk.

A MANÓK ÉNEKE

Együtt jár a jó a rosszal,

Együtt tisztaság a kosszal,

Együtt a fény és az árnyék,

Együtt pusztítás és játék

S neked választanod kell!

ROMBOL – Én nem vagyok olyan ájtatos vakarcs, mint ez a Gombol itt.

GOMBOL – Ne haragudj rá! Rombol nem szeret senkit, és nem tud örülni semminek.

ROMBOL – Nem szeretek senkit. Nem örülök semminek. Na és? Jobb neked, aki mindenkit szeret, és aki mindennek örül?

GOMBOL – Nem tudom. Nem vitatkozni jöttem. Ennek a kisfiúnak a sorsáról kell döntenünk, Rombol.

ROMBOL – Békává változtatom, Gombol. Esetleg rókává. Az is lehet, farkassá. Medvévé nem, mert akkor túl sok mézet eszik. Kígyóvá! Cipőfűzővé!

DANI – És ez miért lesz jó neked?

ROMBOL – Mert így szeretem. Ha rossz vagyok, akkor érzem magam jól. Próbáld ki te is! És akkor nem változtatlak békává... rókává... farkassá... medvévé nem... kígyóvá... cipőfűzővé...

GOMBOL – Én meg azt mondom, nem változtatod át semmivé, mert én a szolgálatomba fogadom.

ROMBOL – Nyavalyás! Csak nem képzeled, hogy a szolgálatodba áll?

DANI – Mit kell tennem, ha a szolgálatodba állok?

ROMBOL – Unatkoznod. Gombolnál nem szabad rossznak lenned, verekedned, pimaszkodnod, csavarognod, meghúzni a lányok haját, beverni a fiúk fejét... szóval, semmi olyat nem tehetsz, amit a gyerekek megtenni szeretnek. Dögunalom! Állj be inkább hozzám szolgálatra. Ha beállsz, nem változtatlak át semmivé. Rosszalkodhatsz, gonoszalkodhatsz, bosszanthatsz másokat...

GOMBOL – Lehet, hogy az én szolgálatomban nem lehet rosszalkodni, de lehet nevetni, örülni mások örömének, segíteni a rászorulókon...

ROMBOL – Látod, dögunalom.

DANI – Nekem tetszik a dolog.

ROMBOL – Ne hülyéskedj már, Dani! Csak nem fogsz megjavulni!

DANI – Azt nem mondtam. De átmenetileg beállnék Gombolhoz, és ha megtetszik, maradok is mellette. Szóval, a teljes megjavulásról is szó lehet... de csak később...

GOMBOL – Nem jó. Nincs átmenetileg. Vagy megjavulsz mindörökre, vagy Rombolhoz csatlakozol.

ROMBOL – Ne legyél megalkuvó! Tudom, hogy rossz gyerek vagy, lerí rólad. Rosszaságkupac.
DANI – Ezt mondja mindenki. Lehet, hogy meg sem tudnék javulni.
GOMBOL – Akkor nekem itt már nincs is dolgom. *Gombol eltűnik.*
DANI – Eltűnt. De kár. Mintha kicsit elhamarkodta volna a dolgot. Vagy én. Marad a kedvetlen Rombol.
ROMBOL – Te döntöttél. Gondolom, a Családkötő Tündérhez jöttél.
DANI – Kihez másához?
ROMBOL – Nem engedlek tovább.
DANI – Hiszen most álltam be hozzád.
ROMBOL – Éppen ez az. Mi a rosszak vagyunk, nekünk csak a Családtörő Tündérhez szabad mennünk.
DANI – Becsaptál!
ROMBOL – Választottál. Most már csináld végig!
DANI – Semmiképpen sem engedsz tovább? Nekem mindenképpen el kell jutnom a Családkötő Tündérhez!
ROMBOL – Adj valamit azért, hogy a jó úton engedjelek tovább!
DANI – Bármit kérhetsz, Rombol, csak hadd menjek.
ROMBOL – Míd van?
DANI – Hát... Itt semmim.
ROMBOL – Az nem sok. Az nekem kimondottan kevés ahhoz, hogy utadra engedjelek.
DANI – Adjam neked a fél karomat, vagy a fél lábamat?
ROMBOL – Nem is vagy te olyan rossz kisfiú. Tetszik a szép kék szemed! Igen, a szemedet akarom!
DANI – Ki akarod venni a szememet? Az nagyon csúnya dolog lenne.
ROMBOL – Nem csinálnék én olyat! A tekintetedet akarom csak, a látásodat.
DANI – Sietnem kell. Ha nincs más lehetőség, hogy továbbengedj, rendben. Vedd el a látásomat, a tekintetemet, aztán engedj utamra.
ROMBOL – Elvettem.
DANI – Nem is fájt. És nem is vettem észre semmit, mert itt sötét van.
ROMBOL – Na, látod, nem is kellett neked a látás. Most indulj el, erre, ez az ösvényed.
DANI – Nem baj, ha nem köszönöm meg?
ROMBOL – Nem hát. Azzal csak megbántanál. Ne járj szerencsével, Dani!
DANI – Ezt azért nem kellett volna, Rombol!
ROMBOL – Tűnés, mert meggondolom magam!
DANI – Nem látok semmit. Eddig se láttam sokat, nem baj. Nekem aztán beszélhet a Holdherceg és a Holdparipa fényekről. A fényeknek, attól tartok, lóttek. Mindegy, haladjunk. Csak előre. Jaj... Hupp... Ejnye... Elég kusza erdő ez a Nagy Családerdő. Mindenhol akadály, ledőlt ág, csalán csipkedi a kezem, árok töri ki a lábam... Na, itt mintha véget érne az ösvény... Aha, mintha itt lenne valami... házfal...
KAKOFON – Meg ne mozdulj, mert halál fia vagy! Én vagyok a baltás rém.
DANI – Jaj! Ezt elhibáztam. Mindjárt elájulok.
KAKOFON – Ne fordulj meg. Persze, tudtam, hogy megfordulsz, ezért mondtam, hogy ne fordulj meg, mert azt akartam, hogy ijedj meg, és meg is ijedtél tőlem, mert igen csúnya vagyok, és rettentő, mert hiszen mégiscsak én vagyok a baltás rém.
DANI – Kérlek, baltás rém, ne bánts engem, nem is látom, hogy csúnya vagy, ugyanis Rombol manó elvette a látásomat, cserébe, hogy idáig eljuthassak. És kérlek, ne emelgesd felém azt a ronda nagy baltádat, amit feltehetően egy baltás rém emelget az áldozata felé, még akkor sem, ha nem látom, mert a tudata is rám hozza a frászt!
KAKOFON – Azt akarom, a frászt rád hozni.
DANI – Ne is, mert én csak egy kisfiú vagyok!
KAKOFON – Nem bántalak, ha most azonnal visszafordulsz, és elhagyod a Nagy Családerdőt. Gyerekeknek itt semmi helye nincs. Nem is értem, hogy kerülhettél ide.
DANI – De nekem meg kell találnom a Családkötő Tündért... mindenáron, érted, bármi áron.
KAKOFON – Nem kell megtalálnod azt a felelőtlen fruskát. Csak hókuszpókuszol, handabandázik, soha nem csinál semmi értelmeset...Eredj nyugodtan haza! Menj, mert...
DANI – Nem megyek!
PENTATON – Jól válaszoltál! Ne ijedj meg tőle, ő nem is a baltás rém. Az a marhaság csak a filmekben van. Ő Kakofon, a békétlenségmanó.

KAKOFON – Miért rontasz el mindent, Pentaton? Ki hívott ide téged, te nyomorult békességmanó? Ha hagyod, hogy megjesszem, akkor már rég hazaindult volna.

PENTATON – De nem hagyom, Kakofon. Engedd tovább!

KAKOFON – Mit fog szólni a Családtörő Tündér, ha továbbengedem ezt a kisiút? Egyből elcsap a szolgálatából.

PENTATON – Azt nem tudom, mit szól majd a gonosz és ostoba gazdád. De a Családkötő Tündér örülni fog neki.

KAKOFON – Mire való a családban a békesség?

PENTATON – Mire való a családban a békétlenség?

KAKOFON – Szerinted kinek van igaza? Annak, aki azt mondja, hogy a békesség a legjobb, vagy aki azt, hogy a békétlenség.

DANI – Nekem még nem volt családom. Nem tudom.

KAKOFON – Attól még tudhatod.

PENTATON – Nem tudhatja.

KAKOFON – Mindenki ki fog veled tolni, ha olyan mafla leszel, mint ez a Pentaton.

PENTATON – Mindenki utálni fog, ha olyan ármánykodó leszel, mint ez a Kakofon.

DANI – Nincs időm a cívódásokat hallgatni.

KAKOFON – Akkor eredj!

DANI – De merre menjek?

KAKOFON – Mutatom az utat! Ez vezet a Családkötő Tündérhez.

PENTATON – No, azon az úton, amelyikre Kakofon mutat, épp a Családtörő Tündérhez jutsz. Azt javaslom, ezen a másikon indulj el!

KAKOFON – Nos, azon az úton jutsz a Családtörő Tündérhez, amelyikre Pentaton mutat.

DANI – Melyiknek higgyek?

PENTATON – Mindig a békességnek, az a jó.

KAKOFON – Mindig a békétlenségnek, mert az az őszinte.

DANI – Csak az időt fecsérlem veletek.

KAKOFON – Előveszem a baltámat!

PENTATON – Ne fenyegezd, úgyis lesz még elég baja a Böffentő Sárkánnyal és az Elektromos Sziporkahiénával.

KAKOFON – Igaz is. Engedjük? Végezzenek vele ők?

PENTATON – Engedjük.

KAKOFON – Van egy kis baj. Ennek az útnak én vagyok az őre. Nem engedhetem be csak úgy, Pentaton. Nekem el kell számolnom a Családtörő Tündérrel.

PENTATON – Tudom, Kakofon, tudom, de tehetnél ez esetben kivételt.

KAKOFON – Nem tehetek, nem is teszek. Miért is tennék. Adj valamit azért, hogy a jó útra ráengedjelek.

DANI – Nekem semmim sincs.

KAKOFON – Akkor hogy akarsz átjutni?

DANI – Nem tudom. Bármi áron el kell jutnom a Családkötő Tündérhez.

KAKOFON – Miért fontos annyira?

DANI – Mert... mert, mi közöd hozzá... na jó, megmondom, hogy erressz már, te szörnyeteg... szeretném, ha nekem is lenne családom...

KAKOFON – Marhaság. Civakodások, veszekedések, ki mosogat, ki takarít, ki veti meg az ágyat, ki megy el bevásárolni...

DANI – Az lenne a fülemnek a legszebb muzsika.

KAKOFON – A fülednek? Hadd látom csak a füledet! Milyen szép füled van. Tudod mit?

DANI – Jaj, ne! Sejtem, mit akarsz.

KAKOFON – Add nekem a füledet!

DANI – Le akarod vágni a fülemet?

KAKOFON – Hát úgy nézek én ki? Ja, nem látsz. Akkor elmondom, nem úgy nézek én ki. A hallásodat akarom cserébe azért, hogy elindulhass a jó úton.

DANI – Meg fogok süketülni?

KAKOFON – Ilyen durván is meg lehet fogalmazni. De lesz családot. A süket gyerekeket néha jobban szeretik, mint a jól hallókat.

DANI – Pentaton, te jónak látszol... Tényleg nincs más megoldás?

PENTATON – Nincs, Dani, itt meghal az én tudományom.

DANI – Hát, ha annyira akarod, Kakofon, vedd el a hallásomat! A tiéd!
KAKOFON – Elveszem. Felkészültél? Egy, kettő, három...

Hirtelen irtózatos nagy csönd lesz. Sokáig. Aztán nagy váltással a Böffentő Sárkány és az Elektromos Sziporkahiéna tanyáján vagyunk.

BÖFFENTŐ – Emberszagot érzek, Elektromos Sziporkahiéna. Ne legyen Böffentő Sárkány Sámuel a nevem, ha nem emberszagot érzek. De mitől lenne itt emberszag?

SZIPORKA – Oda se neki, Böffentő Sárkány Sámuel, én egykettőre elhajtom, ha valóban ember az, kigyújtom a haját, elégetem a ruháját, szikráimmal megvakítom.

BÖFFENTŐ – Már hallom is a lépteit.

SZIPORKA – Előremegyek, hogy neked ne kelljen fáradnod az elüldözésével, Böffentő Sárkány Sámuel.

BÖFFENTŐ – Menj, Elektromos Sziporkahiéna, szikrázd össze, rázd meg, kergesd el a szemtelent.

SZIPORKA – Na, itt vagy, virágszám? Akkor most ezt nézd meg! Szikraeső hull rád... Az ördögbe! Meg se kottyán neki. Akkor most a ruhagyújtó trükköt dobom be. A betyárját! A szeme se rebben. Akkor most bevetjük a rázótrükköt. Ennek már hatnia kell!

DANI – Jaj! Valami megrázott. Van itt valami? Vagy valaki rázott meg? Van itt valaki?

SZIPORKA – Nem látsz a szemedtől?

DANI – Valaki megrázott. Kérem, van itt valaki?

SZIPORKA – Válaszolj, ha kérdezlek. Nem látsz a szemedtől?

DANI – Akárki is vagy, ne rázz meg többé, engedj tovább, el kell jutnom a Családkötő Tündérhez.

SZIPORKA – Hiszen ez nem lát. Gyere, Böffentő Sárkány Sámuel, itt van egy gyerek, aki nem lát.

BÖFFENTŐ – Pedig van szeme.

SZIPORKA – És lehet, hogy nem is hall.

BÖFFENTŐ – Most ráböffentek, ha megijed, akkor biztosan hall. Böff! Böff! Böff-böff! A szeme se rebben. Olyan süket ez, mint az ágyú. Roppant különös, hogy egy kisfiú itt bóklászik a Nagy Családerdőben, és se nem lát, se nem hall.

DANI – Érzem, hogy van itt valaki. Kérem, ne rázzon meg többször, akárki is ön, én egy kisfiú vagyok, akinek a Családkötő Tündérhez kell mennie, és nem ártok senkinek. Nem látok, mert egy gonosz manónak oda kellett adnom a látásomat. *(A szörnyek röhögnek.)* Nem hallok, mert egy másik gonosz manó elvette a hallásomat. *(A szörnyek még nagyobb röhögnek.)* Akárhogyan is, el kell jutnom a Családkötő Tündérhez, mert szeretném, ha nekem is lenne családom.

SZIPORKA – Mit vegyünk el tőle, ha továbbengedjük?

BÖFFENTŐ – Engedjük tovább, vagy inkább... együk meg?

SZIPORKA – Elég baja van már szegénynek, még meg is együk? Elvből nem eszek meg olyan kigyerekeket, akiktől elvették a látást és a hallást. Nem lenne sportszerű. Hát, van neked lelked, Böffentő Sárkány Sámuel?

BÖFFENTŐ – Hogy van-e, azt nem tudom, de hogy volt, az biztos. Csak nem használtam semmi- re. Nyilván elsorvadt. Akkor mit csináljunk vele, ha nem esszük meg?

SZIPORKA – Engedjük tovább!

BÖFFENTŐ – De valamit fizetnie kell azért, hogy továbbengedjük.

SZIPORKA – Vegyük el... mondjuk, a hangját. Mása úgyse maradt már. A ruhája nem ér semmit, meg mindkettőnknek kicsi is, a zsebe láthatóan üres, meg itt amúgy sem mennénk semmire a pénzzel.

BÖFFENTŐ – Úgy van. Nem is rossz ötlet, Elektromos Sziporkahiéna. Vegyük el a hangját.

SZIPORKA – Elvettem.

BÖFFENTŐ – Add ide, befalom, és akkor az ötödik fejemnek is jobb hangja lesz.

SZIPORKA – A felét megkapod. A másik fele az enyém.

BÖFFENTŐ – Na, mit állsz itt? Menj már! Persze, nem hallja. Lököd rá az útra, aztán menjen isten hírével.

SZIPORKA – Na, eredj már! Szerencsétlen! Se nem lát, se nem hall, se nem beszél.

BÖFFENTŐ – Mit fog vele kezdeni az a nyavalyás Családkötő Tündér?

SZIPORKA – Az már legyen az ő baja. Gyere, elrágcsálódunk a hangján. *(Röhögnek.)*

Néma csönd, csak Dani tétova lépteinek a hangja. Egyszerre beleütközik a Családkötő Tündérbe.

TÜNDÉR – Egy kisgyerek! Hogy kerülsz te ide? Nekem jöttél, ilyenkor illik bocsánatot kérni. Azt mondani, hogy bocsánat. Hallgat. Hozzám jöttél? Én a Családkötő Tündér vagyok... Hallgat. Nem tudsz beszélni? Nem beszél? Hallasz engem? Lehet, hogy nem hall. Látsz engem? Lehet, hogy nem lát. Nekem ütközött. Meg van ijedve. Mit akar ez a kisgyerek? És hogy került ide? Még belegondolni is rossz, ha találkozott a gonosz manókkal, Rombollal, Kakofonnal, és ami a legrosszabb, a Böffentő Sárkány Sámuellel és az Elektromos Sziporkahiéával... Valamennyi gonosz manó erre térfertget a minap. Csak nem vették el a látását, a hallását és a hangját? Hogyan tudnám szóra bírni?

SZÍV – Asszonyom, ez a kisfiú azért jött el hozzád, hogy segítsd ismét vissza a családjához. A Családtörő Tündér egyszer régen meglátogatta őket, megbabonázta a családi manót, aki megrontotta ennek a gyerekeknek az anyját, aki beadta őt egy nevelőotthonba, egyszer nem látogatta meg, az intézetis gyerekek bántják és kinevetik szegényt...

TÜNDÉR – Ki beszél?

SZÍV – Én beszélek.

TÜNDÉR – Ki az az én?

SZÍV – Én csak egy szív vagyok, szépséges asszonyom, ennek a kisgyerekeknek a szíve, akit történetesen Daninak hívnak, és itt lakom a mellkasában, mióta megszületett.

TÜNDÉR – Mi történt veled, hogy sem nem lát, sem nem hall, sem nem beszél?

SZÍV – Azért, hogy eljuthasson eléd, odaadta a látását Rombol manónak, odaadta a hallását Kakofonnak, a baltás rémnek, és elvette tőle a hangját a behemót Böffentő Sárkány Sámuel és a szörnyű Elektromos Sziporkahiéna.

TÜNDÉR – Szegény fiú! És odaadta nekik a tekintetét, a hallását, sőt még a hangját is?

SZÍV – Odaadta, annyira szeretné, hogy összekösd ismét a családjá szálait. Ezért lemondott mindennről, ami az övé, csak hogy eléd juthasson. Eljutott, és már nem tudja maga elmondani, miért van itt. Ezért beszélek helyette én, bocsásd meg ezt nekünk!

TÜNDÉR – Jósága és önfeláldozása meghatotta a szívemet, kedves Szív. Összekötöm a családjá szálait, a családi manó szívét visszaállítom a szeretetre, az anyja meg fogja látogatni az intézetben, és hamarosan vissza is fog kerülni a kisfiú a családjába. Most azonnal induljunk, kapjuk el a két szörnyeteg grabancát, talán még nem zabálták föl szegény kisfiú hangját.

BÖFFENTŐ – Add már ide azt a hangot, Elektromos Sziporkahiéna, mert kapsz egy maflást! Zabálni akarok!

SZIPORKA – Én akarom felzabálni a hangja jobbik felét!

BÖFFENTŐ – Ostoba! Honnan tudod, hogy melyik a jobb fele a hangjának?

SZIPORKA – Onnan, hogy én akarom a jobbik felét felzabálni a hangjának, vén Böffentő Sárkány Sámuel.

TÜNDÉR – Megálljatok, latrok! Már megint a birodalmam határán garázdálkodtok?

BÖFFENTŐ – Ajajaj, a Családkötő Tündér. Ráböffenek, hátha megijed. Böff.

TÜNDÉR – Eltakarodj az utamból, otromba állat, mert lesújtalak a varázspálcámmal. És ne bűzőlögj itt ezekkel a gusztustalan böffentésekkel, mert elküldelek egy fertőtlenítőbe.

BÖFFENTŐ – Nem ijedt meg. Ellenkezőleg, fenyeget. És mi van, ha be is váltja a fenyegetését. Inkább meghunyászkodom. Kedves Tündér, bocsáss meg, hogy rád böffentettem. Többé nem fordul elő.

SZIPORKA – Csak nem ijedsz meg ettől a vacak kis tündértől? Idenézz. Most rászikrázom az összes elektromosságomat... Meg se kottyan neki. Most megrázom... Jaj! Visszarázott, de még milyen erősen. Az összes sziporkámat ráirányítom, úgy elégetem, mint egy darab papírt... Nem ég el, ellenkezőleg, ő pörkölte le a bundámat. Megadom magam. Mit kívánsz, Családkötő Tündér, miért nem hagysz bennünket békén

TÜNDÉR – Elvettétek ennek a kisfiúnak a hangját.

BÖFFENTŐ – Honnan tudod, hogy mi vettük el?

SZIPORKA – Ha elvettük, akkor nem is tudta elmondani neked, hogy mi vettük el. Nincs rá bizonyítékod.

TÜNDÉR – Van. Elmondta a szíve.

BÖFFENTŐ – Böffentenem kell. A szíve... Hallod ezt, Elektromos Sziporkahiéna? A szíve elmondta!

SZIPORKA – Hallom. És megszakadok a röhögéstől, Böffentő Sárkány Sámuel. A szíve... Beszélő szív! Elhagyom a sziporkáimat, ha ilyeneket mond ez az eszement tündér.

SZÍV – Igen, én mondtam el, hogy mit tettetek vele, szívtelen útonálló!

BÖFFENTŐ – Ki beszél?

SZIPORKA – Hol beszél?

SZÍV – Itt dobogok ennek a kisfiúnak a mellkasában. És ha visszaadjátok a hangját, akkor ismét elhallgatok.

BÖFFENTŐ – Nem adjuk vissza a hangját.

SZIPORKA – De nem ám! Épp most akarjuk elfelezni.

BÖFFENTŐ – És megzabálni...

TÜNDÉR – Nem felezték el! Nem zabáljátok meg. Azonnal visszaadjátok neki. Különben megharagszom.

BÖFFENTŐ – És akkor mi lesz, ha megharagszol? Böff!

SZIPORKA – Hú, de megijedtünk tőled!

TÜNDÉR – Nem tréfálok. Tőled elveszem a böffentéstudományodat, tőled meg az elektromosságot. Akkor aztán vége a sziporkázásodnak.

BÖFFENTŐ – Mi van, ha nem tréfál, Elektromos Sziporkahiéna?

SZIPORKA – Ez nem tréfál, Böffentő Sárkány. Amondó vagyok, adjuk vissza ennek a vakarcsnak a hangját.

BÖFFENTŐ – Adjuk vissza. Jobb a békesség. Úgysem volt elég erős hang.

SZIPORKA – És nem is volt jobb fele, csak rosszabb fele volt.

BÖFFENTŐ – Adjuk vissza.

SZIPORKA – Adjuk vissza. Nesze, visszaadtuk.

TÜNDÉR – Rendben. Ezzel meg is lennének. Azt ajánlom nektek, útonálló szörnyetegek, hogy táguljatok a birodalmam határáról, mert ha még egyszer találkozunk, nem ússzátok meg ép bőrrel.

BÖFFENTŐ – El is megyünk! Olyan helyen egy percig nem maradok, ahol így beszélnek velem.

SZIPORKA – Vár bennünket a Családtörő Tündér! Ő szeret minket.

TÜNDÉR – Csak menjetek, a ti gonoszságotok az ő birodalmába való. Egyébként, a Családtörő Tündér nem szeret senkit, soha nem is szeretett, és nem is fog szeretni. Épp nektek való az ő jég hideg, gonosz szíve.

BÖFFENTŐ – A viszont nem látásra!

SZIPORKA – A viszont nem látásra!

TÜNDÉR – Úgy legyen! Most pedig indulj, azaz, induljatok, Szív és gyermek, mert telik az éjszaka, és nektek reggelre el kell hagynotok a Nagy Családerdőt.

SZÍV – Köszönjük, Tündér, a jószágodat.

TÜNDÉR – Köszönjétek a bátorságotoknak és az önfeláldozásotoknak. És annak, hogy ez a kisfiú mert tenni valamit a családi boldogságáért. Megérdemli, hogy megkapja azt, amikor visszatér az övéi közé.

SZÍV – És a látása? És a hallása?

TÜNDÉR – Induljatok! Útközben megtudtok mindent.

SZÍV – Indulás, Dani!

PENTATON – Szégyellheted magad, Kakofon, elvenni egy kisgyerek hallását!

KAKOFON – Nem kell nekem a hallása, Pentaton, de megmondtam, nem engedhettem csak úgy a jó útra. Mit szólna a Családtörő Tündér, ha megtudná, hogy átengedtem a jó tündérhez egy kisgyereket, és nem vettem el tőle semmit.

PENTATON – De most nem hall! És már a látását is elvették tőle.

KAKOFON – Ja, Pentaton barátom, a családnak nagy ára van!

PENTATON – Nem vagyok a barátod, Kakofon, és nem is leszek.

KAKOFON – Még szép. Valaki jön! Várj, felöltöm a baltás rém alakomat.

PENTATON – Ne fáradj, ez csak a kisfiú! Jön vissza. Vajon megtalálta a tündért?

DANI – Van itt valaki, érzem! Kérem, engedjenek tovább, én csak egy kisfiú vagyok, aki elindult a Családkötő Tündérhez, de útközben elvették a látását, elvették a hallását, elvették a hangját is, így nem tudott eljutni a tündérhez, és ha eljutott volna is, nem tudta volna neki elmondani, hogy mit akar tőle. Most visszakaptam a hangomat, hogy elmondhassam nektek, vissza kell jutnom reggelig az intézetbe, ahonnan megszöktem éjjel, mert meg fognak büntetni a szökésért.

PENTATON – Szegény.

KAKOFON – A kis hülye! Jól megjárta.

PENTATON – Kakofon! Te tényleg nem sajnálsz, egy kicsit sem?

KAKOFON – Mit sajnáljak rajta? Próbálkozott, nem sikerült neki.

PENTATON – De ha nem sikerült, akkor miért bünteted azzal, hogy elveszed a hallását? Akkor nincs jogod elvenni a hallását! A Családtörő Tündér sem fog megtudni semmit, hiszen nem jutott el a Családkötő Tündérhez.

KAKOFON – Kell is nekem a vacak hallása! Van nekem százszor jobb annál. Nesze, visszaadom a hallásodat! *(Ismét az eredeti erdő-zaj-zöreje)*

DANI – Megint hallok! De jó, hogy megint hallok! Nem tudom, önök kicsodák, de nagyon jók lehetnek, ha visszaadták a hangomat.

PENTATON – Hallod, Kakofon, azt mondták, hogy jó vagy.

KAKOFON – Hallani sem bírom az ilyesmit. Azt ajánlom, tágulj innen, amíg meg nem gondolom magam.

DANI – Tágulok, tágulok, azért mégiscsak jó ember vagy te, Kakofon... Akarom mondani, jó manó... akarom mondani, baltás rém...

KAKOFON – Tűnés!

PENTATON – Igazat mondott a gyerek.

KAKOFON – Elhallgass! A végén még tényleg megjavulok! Abból nem esztek!

PENTATON – Siess, Dani, nehogy tényleg meggondolja magát.

DANI – Sietek! Már ahogy tudok, nem látok semmit, folyton megbotlom a gyökerekben, ágakban, a bokrok megvérzik a kezemet... De azért futok...

ROMBOL – Nekem jöttél.

DANI – Bocsánat, kihez van szerencsém?

ROMBOL – Rombol vagyok, az erdei manó. Máris fordulj vissza, mert ha még egy lépést teszel, békává változtatlak.

DANI – Miért éppen békává, kedves Rombol?

ROMBOL – Nem vagyok kedves. Azért békává, mert ez jutott eszembe. Na, fordulsz, vagy változtassalak?

DANI – De hiszen mi már találkoztunk! Nem emlékszel?

ROMBOL – Lehet. De nem ebben az irányomban. Nekem egyirányú emlékezetem van. Te a másik irányból jöhettél.

DANI – Lehet, hogy a másik irányból. Akkor jöttem, most meg megyek.

ROMBOL – Hova mész?

DANI – Haza. A Családkötő Tündérhez jöttem, de te elvetted a látásomat, Kakofon manó elvette a látásomat, aztán valaki elvette a hangomat is, így nem találtam meg a tündért, és ha megtaláltam volna, sem tudtam volna neki elmondani, hogy mit akarok, inkább visszafordultam. Hazamegyek, vissza kell érnem reggelig az intézetbe, mielőtt felébrednek a gyerekek, különben szökésért megbüntetnek.

GOMBOL – Rombol, add vissza neki a látását! Látod, hogy milyen szerencsétlenül járt! Miért bünteted?

ROMBOL – Megint itt vagy, Gombol? Már azt hittem, elhagytad az erdőt. Nem adom neki vissza a látását.

GOMBOL – De ha nem érte el a célját, megttetted, amivel a Családtörő Tündér bízott meg! Minek tovább büntetni szegényt.

ROMBOL – Igazad van. Megtettem, amivel megbízott a Családtörő Tündér. Nesze, a látásod, kisgyerek, de most már pucolj, mert hajnalodik, és ilyenkor nem tartózkodhatnak gyerekek a Nagy Családerdőben.

DANI – Látok, megint látok. Te, Rombol, nem is vagy olyan gonosz, mint gondoltam! És milyen fényesség van itt! A sötétség helyén? És ti milyen szépek vagytok, mind a ketten, és milyen méltóságos az arcotok... a természetek...

ROMBOL – Hú, a keserves mennydörgős ménkübe, nem bírom az ilyesmit hallani! Futás, különben meggondolom magamat!

GOMBOL – Igaza van a fiúnak, Rombol, nekem is tetszel... Egy kicsit...

ROMBOL – Már csak ez hiányzott... Itt mindenki megőrült... egy kicsit...

DANI – Futok, rohanok, hívom a Holdparipát, irány az intézet, csak időben visszaérjek, nehogy megbüntessenek... Holdparipa, kerülj elő, már is vigyél az intézetbe!

HOLDHERCEG – Siess, Dani, már csak pár perced van az ébredésig!

DANI – Sietek... De nem lehetne, csak egy pillantásra még, beugrani édesanyámhoz, a testvéremhez... Csak rájuk nézek... Meg Sajtár Bencéhez, az én drága jó kutyámhoz... hogy megsimogassam azt az okos fejét...

HOLDHERCEG – Nem lehet, Dani! Lejárt az időm, engem sem láthatsz többet.

DANI – Köszönöm, amit értem tétél. Kár, hogy nem sikerült eljutnom a Családkötő Tündérhez.

HOLDHERCEG – Biztos vagy te ebben?

DANI – Biztos hát. Se nem láttam, se nem hallottam, még csak beszélni sem tudtam.

HOLDHERCEG – És ha a Családkötő Tündér érti a szív beszédjét?

DANI – Megint ezzel a szívvel jössz itt! Az én szívem még sosem beszélt! Én legalábbis ezt halottam.

HOLDHERCEG – Lehet, hogy igazad van. Én azért többet bíznék a szívemre a helyedben...

DANI – Többet? Majd elgondolkozom rajta... Azt hiszem, megérkeztünk. Hová lettél? Hová lett a holdfényparipa? Ez az ágyam... Hát, úgy látszik, ez nekem nem jött össze... Családkötő Tündér. Rombol, Gombol, Pentaton, Kakofon, Böffentő Sárkány Sámuel, Elektromos Sziporkahiéna... Mennyi marhaság! Hogy gondolhattam egy pillanatig is komolyan, hogy ilyesmi lehetséges... Álmodtam, de álomnak nem volt nagyon rossz, láttam anyát meg a testvéremet, meg Sajtáros Bencét, a derék kutyát... Persze ezek se voltak igaziak... Talán csak az a ronda gonosz családmanó volt valódi, mert az aztán rendesen tönkrontotta az életemet. Aludj még egy keveset, Dani, mindjárt itt a reggel, mehetsz falevelet gyűjteni... Be jó lesz is, istenkém...

NEVELŐTANÁR – Egészségetekre a reggelit! Igyekeznél, manók, már megérkeztek a látogatóitok. Aki a nevét hallja, az mehet a társalgóba, mert vendége érkezett. Szakály Andris, Csont Bence, Nagy Gábor, Lisztes Csaba...

DANI – Hej, ha igaziból eljutok a Családkötő Tündérhez, most én is mehetnék a társalgóba...

NEVELŐTANÁR – Kiss Róbert, Jankovics József, Huszka János, Novák János...

DANI – Nem is kell, hogy engem meglátogassanak. Smafu az egész, csak álmodtam a Holdherceget meg a holdfényparipát, meg a Nagy Családerdőt... Szép álom volt, elmúlt, nem fogok bedőlni az ilyesminek többé. Ha nekem nincs családom, akkor nincs családom... azért anya... elhallgass, Dani! Csak nem fogsz elérékenyülni!

NEVELŐTANÁR – Kovács Péter, Márton János. Ők mehetnek a társalgóba, a látogatókhoz. A többiek sorakozzanak, indulunk kerti munkára.

DANI – Mindig ez a vége. Kerti munka. Persze, a kerti munkában is van jó, a friss levegő, az egészséges testmozgás... A fenét, semmi jó nincs a kerti munkában. Utálom. A látogatás, az jó, de az én édesanyámat fogva tartja a gonosz családi manó... Megint miket fantáziálok... Én megőrültem...

NEVELŐTANÁR – Dani!

DANI – Tessék, tanár úr, már be is álltam a sorba. Mindig velem van baj...

NEVELŐTANÁR – Állj ki a sorból, kisfiam!

DANI – Miért álljak ki, tanár úr? Most igazán nem csináltam semmit.

NEVELŐTANÁR – Mert látogatód érkezett, kisfiam.

DANI – Nekem?

NEVELŐTANÁR – Neked.

DANI – Nekem? Látogatóm? Kicsoda?

NEVELŐTANÁR – Az édesanyád...

DANI – Az édesanyám... Futok, szaladok... Akkor mégiscsak igaza volt a Holdhercegnek... de ki beszélt a Családkötő Tündérrel, ha nem én... lehet, hogy mégiscsak a szívem?

NEVELŐTANÁR – Tessék? Elvette az eszedet az öröm, Dani fiam?

DANI – Azt hiszem, igen. Eljött hozzám... az édesanyám... Talán hozta Sajtár Bencét is...

NEVELŐTANÁR – Ki az a Sajtár Bence?

DANI – Sokat köszönhetek neki, tanár úr kérem... ő a kutyám... illetve, még nem is az enyém, de majd az enyém lesz, egyszer...

NEVELŐTANÁR – A kutyád... Na, szaladj... Teljesen megbolondította ezt a gyereket a boldogság...

DANI – Igen. Majd megszokom... ha egyáltalán meg lehet szokni...